

гледа мило и ласкаво. — „Стойте, рече, да ви раскажѣ нѣщо изъ дѣтинството си“. Ние оставихме Марийка да се муси надъ супата си и обърнахме погледитѣ си къмъ нея. Тя започна.

— „Единъжъ, рече, когато бѣхъ малка, колкото Марийка, майка ми Богъ да ѣк прости, бѣ приготвила за обѣдъ пиле. Тоя случай ми направи голѣмо впечатлѣние, та го помня като сега. Азъ, не знамъ защо, се разсърдихъ и не искахъ да ямъ. Намръщихъ челото си ей на като Марийка, застанѣхъ на страна до прозореца, наведохъ си главата, подпрѣхъ се до зида, опулихъ очи въ потолка и — не се мръдвамъ вече. Цѣла статуя бѣхъ.

— Ела, Цвѣто, да ядешъ казва ми майка ми.

— Ами, не щѣ, отговарямъ, мръщѣ се и си кривѣхъ устнитѣ.

Тѣ продължавахъ да ядѣтъ. Баща ми никакъ не обръщаше внимание, когато ние дѣцата се сърдѣхме. Той знаеше, че ще се посърдимъ и че пакъ ще се помиримъ, та за то все си мълчеше. Азъ поглеждахъ къмъ трапезата и гледахъ, че пилето се намалява. Искаше ми се да отидѣ, ама срамъ ми бѣше, слѣдъ като се разсърдихъ. „Ако ме повикатъ още веднѣжъ, си мислѣхъ, ще отидѣ, ако ли не, нѣма да отидѣ.

— Ела, Цвѣто, да обѣдвашъ, защо се сърдишъ? изведнѣжъ ми казва майка ми. Азъ мълчѣхъ и се питамъ въ себе, да отидѣ, или не. „Добрѣ е да отидѣ“, си мислѣхъ и се готвѣхъ да дигна кракътъ си. Токо устата ми пакъ сломотихъ:

— Ами, не щѣ.

— Добрѣ, седи гладна пѣкъ тогава!

Азъ пакъ си останѣхъ до прозореца и крадешкомъ все поглеждамъ къмъ трапезата. Пилето все се намалява. Почнахъ да се сърдѣ на себе, защо не отидохъ, като ме повикахъ, ами пакъ сломотихъ „не щѣ“. „Както и да е, си мислѣхъ; има още. Ако ме повикатъ още веднѣжъ, ще отидѣ, ако ли не, нѣма да отидѣ“. Въ тая минута пакъ каза майка ми:

— Ела, Цвѣто, да ядешъ, защо се сърдишъ?